

DE VAN EYCK'S TE GENT II : "DE VERBLIJFPLAATSEN"

In het eerste artikel (50) heb ik de bekende feiten gebaseerd op documenten belicht. In deze passus worden vooral de traditionele overleveringen en de hypothetische stellingen in de kijker geplaatst. Daar er in een legende altijd een kern van waarheid zit – tot voor enkele jaren noemde men Hubert "un personnage de légende" – lijkt het mij verantwoord om deze aspecten nader te onderzoeken.

De woning van Hubert en Margaretha

De hoger vermelde documenten bevestigen dat Hubert van Eyck tussen 1423 en 1426 een atelier had met leerlingen in de Arteveldestad. Volgens een oude overlevering zouden de van Eyck's een tijdlang in het huis op de hoek van de Vogelmarkt en de Koestraat (nr. 50-52) verbleven hebben. Volgens dezelfde legende overleed hun zuster Margaretha van Eyck in 1426 in dit huis. Tot nog toe heeft geen enkel eigentijds document dit bevestigd !

Het huis was vanaf 1423 t.e.m. 1427 eigendom van Lauwerijns de Zomer (51). Nadat het middeleeuws huis in 1828 gesloopt was (52), liet de eigenaar in de nieuwe gevel op de tweede verdieping boven de Venetiaanse vensters bas-reliëfs plaatsen met als voorstelling : "Twee geknielde knapen houden de hoornen des overvloeds vast", waarnaast in de nissen de portretkoppen van Jan en Hubert ingeschreven in bloemenkransen werden geplaatst (53). Doch de vraag blijft echter heeft Jan bij Hubert te Gent gewoond ? Door het uitbreken van de "Hoekse en Kabeljauwse Twisten" verliet Jan kort na 5 januari 1425 Den Haag en zocht zijn toevlucht in Vlaanderen, waar Hubert zich reeds gevestigd had. Jan wordt voor het eerst terug vermeld op 19 mei 1425 te Brugge in een document waarin Filips de Goede hem benoemde tot hofschilder en kamerheer. Het lijkt het meest logische dat Jan na zijn – min of meer gedwongen – vertrek uit Holland eerst bij zijn broer en zuster een onderkomen zal gezocht hebben, doch dit is niet bevestigd in documenten (Van Manders bevestiging dateert uit 1604).

Opvallend is dat de legende melding maakt van Margaretha van Eyck. Indien zij in 1426 overleed, moet haar sterfdatum kort vóór deze van Hubert (18 september 1426) geplaatst worden, daar zijn erfgenamen niet woonachtig waren te Gent.

Gebaseerd op Lukas de Heere's lofdicht (nota 11) had ik reeds geopperd dat het stoffelijk overschot van de schilderes werd heropgegraven om het naast dat van Hubert in de St.-Baafskathedraal te Gent te plaatsen,

wat hier een aanvulling zou kunnen zijn op de legende. Alhoewel deze legende totaal niet in tegenspraak is met de bekende feiten, moeten we er sceptisch tegenover blijven staan.

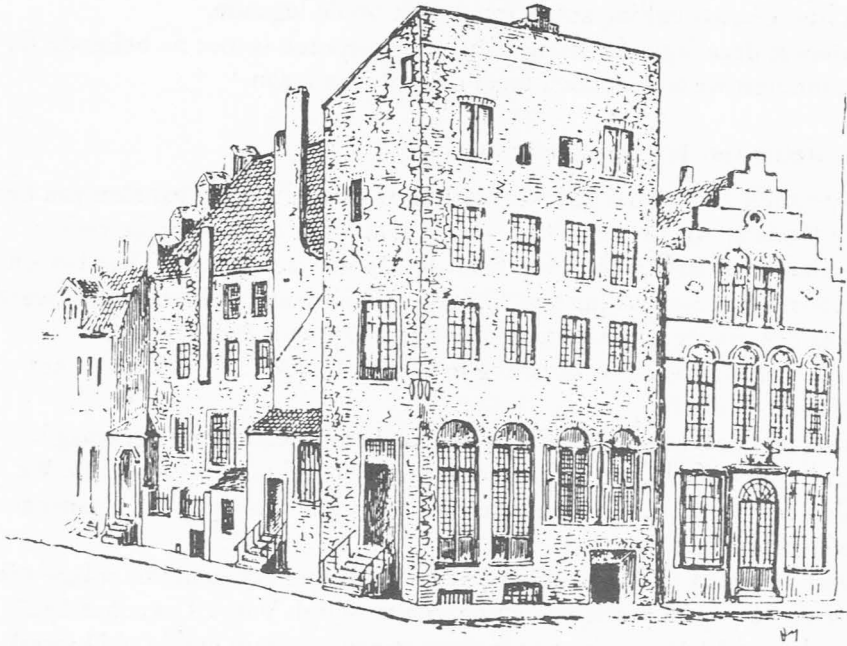
Een atelier van Jan van Eyck te Gent !

Op verzoek van Joos Vijdt werkte Jan de onafgewerkte panelen van het Lam Gods af vóór 6 mei 1432. Het is evident dat deze onafgewerkte schilderijen vanaf 1426 in het bezit waren van de eigenaar. Ook het onafgewerkte altaar van Jan van Eyck voor Nicolaas van Maelbeke — waarvan er een goede kopie voor cantor Peter Wyts uit 1629 bewaard wordt in een privaat-verzameling te Warvik Castle (54) — bleef in het bezit van de abt.

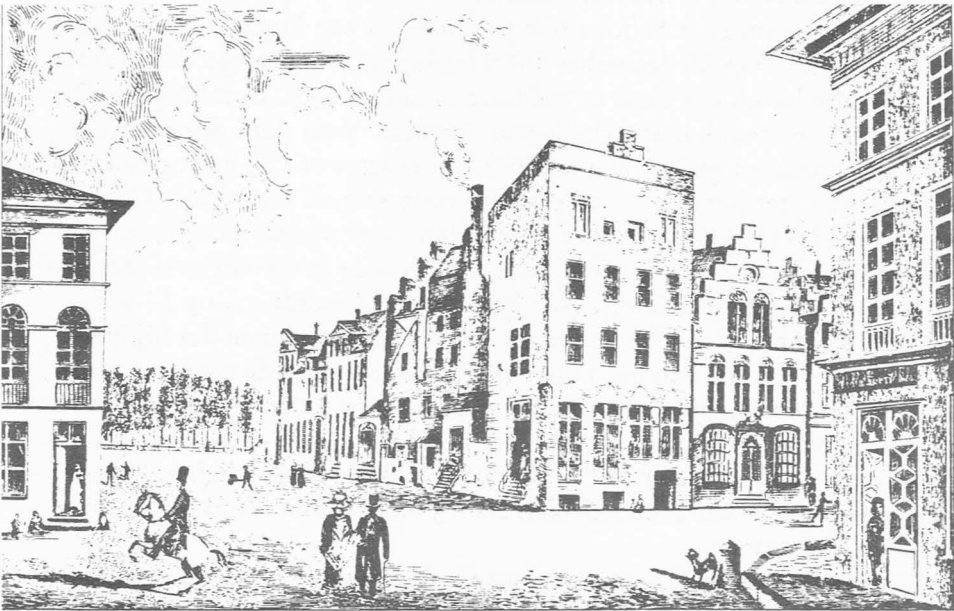
Joos Vijdt heeft eerst aan Filips de Goede de toestemming gevraagd voordat de hofschilder en kamerheer het retabel mocht voltooiën. We zullen eerst trachten uit te maken wanneer Jan van Eyck dit gigantisch werk voltooidde ?

Vanaf augustus tot 27 oktober 1426 voerde Jan een geheime missie uit voor de hertog en vestigde zich daarna te Rijsel. Van 18 oktober 1427 tot februari 1428 was hij opnieuw voor een geheime missie te Doornik. Tot 19 oktober 1428 woonde hij te Rijsel. Op die dag vertrok hij als één der gezanten van de hertog naar Portugal om er uit naam van Filips de Goede de hand te vragen van prinses Isabella dochter van Juan I. Van Eyck maakte voor Filips van Bourgondië, die nog nooit de prinses gezien had twee portretten, waarvan mogelijks het portret van Isabella in het Museum voor Schone Kunsten te Gent een kopie naar één van de twee is (55). Op 25 december 1429 legden de schepen van de gezanten aan in de haven van Sluis en reeds op 7 januari 1430 trad Filips de Goede in het huwelijk met Isabella van Portugal. Voor deze gelegenheid maakte waarschijnlijk Jan van Eyck een portret van de hertog, waarnaar misschien het portret in het Museum voor Schone Kunsten te Gent gekopieerd is (56). Kort daarna voerde Jan enige opdrachten uit te Heusden (Hesdin) voor Filips de Goede. Het duurde meer dan twee jaar alvorens de schilder nog in een document vermeld wordt, nl. op 17 juli 1432 kocht hij een huis te Brugge. We mogen aannemen dat hij in die periode de luiken van het Lam Gods voltooidde, ook de zuiderse plantengroei op het retabel verraadt dit. Om praktische redenen nemen de meeste critici aan dat hij het retabel (ca. 5 X 3,5 m.) te Gent afwerkte. Het was verstaanbaar dat Joos Vijdt voor een goede huisvesting zorgde voor deze voorname kunstenaar. Nam Jan weer zijn intrek in het huis in de Koestraat ?

Tal van Gentse historici nemen aan dat het stadszicht op de boodschapspanelen van het Gentse retabel te identificeren is met het zicht op de

Het hoekhuis Vogelmarkt-Koestraat. A. van Lokeren 1820.

Het hoekhuis Vogelmarkt-Koestraat. De Kierdorff 1824.

Korte Dagsteeg (rechtover het huis in de Koestraat). Oorspronkelijk had Hubert de figuren van de Annunciatie in gelijkaardige nissen geplaatst als deze van de schenkers en heiligfiguren op het onderste register. Jan van Eyck veranderde de kompositie en plaatste de personages in een kamer, waarvan het raam een uitzicht heeft op een stad, naar het voorbeeld van het Mérode-altaar en de "Madonna bij het haardscherm" van de meester van Flémalle (57).

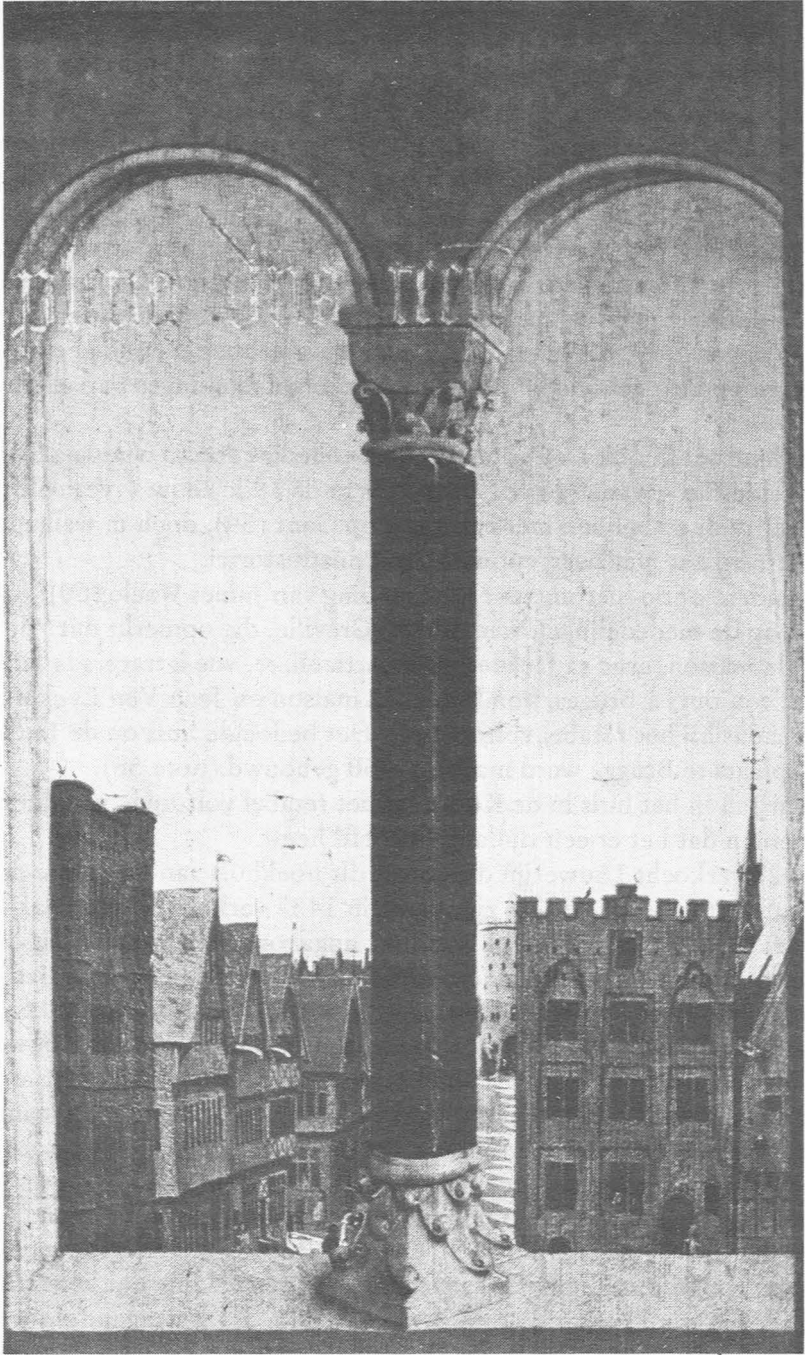
Armand Heins (58) heeft de identificatie met het gezicht op de Korte Dagsteeg trachten te bewijzen aan de hand van bepaalde Gentse geveltypes en door vergelijking met 16de eeuwse stadszichten, die weergegeven zijn in vogelvlucht. De vraag is in welke mate hebben de 16de eeuwse cartografen zich gehouden aan de identieke voorstellingen van alle huizen?

Opvallend is dat ook De Potter, die een volledige studie wijdde aan de Arteveldestad – vanaf de oorsprong tot in de 19de eeuw – vermeldt dat we hier te doen hebben met een zicht op Gent (59), doch in welke mate heeft hij dat niet overgenomen van kunsthistorici.

Een andere optie hieromtrent is de stelling van James Waele (60), gebaseerd op de mededelingen van Durand-Gréville, die opmerkt dat "de plus, la maison, avec sa façade toute particulière, vue à travers la fenêtre, existe toujours à Bruges, non loin de la maison ou Jean Van Eyck a habité" (nadat hij het retabel voltooid!). Het bedoelde huis op de Jan van Eyckplaats te Brugge werd maar in 1450 gebouwd (nota 58).

Indien Jan in het huis in de Koestraat het retabel voltooid mag men aannemen dat het er een tijdlang vertoefd heeft.

In 1427 verkocht Lauwerijn de Zomer dit hoekhuis aan de "cyrurgien" Jan van Puttem, die het op zijn beurt in 1437 verkocht aan de bakker Heynric de Zuttere (nota 51). Het lijkt nogal ongeloofwaardig dat deze panelen in dit huis gedurende 5 jaar zouden vertoefd hebben of dat Jan terug zijn intrek nam in het sterfhuis van zijn zuster om er de luiken af te werken, terwijl iemand anders het huis bewoonde. Heins is trouwens van mening dat het zicht niet op deze plaats geschilderd werd, maar vanaf een "steen" in de Borresteeg (Borreputsteeg), dat in 1430 aangekocht werd door Arend Sersanders, die het op 21 juli 1432 vergrootte door de aankoop van een deel van hetzelfde huis dat aan Pieter van Bucstale toebehoorde. Op 3 juli van hetzelfde jaar verkocht Arend het steen aan Claeys Pieter (nota 59). Om dezelfde hoger vermelde redenen kunnen we deze stelling niet aanvaarden. De vermelding dat het zicht geschilderd werd vanuit de refuge van Eename, dat een eigendom was van Vijdt, in dezelfde straat berust volledig op misverstanden. De refuge van Eename was niet gevestigd in de Borresteeg, maar in de Barresteeg en in de Kwaadham. Deze eigendom werd in twee verdeeld door de Roskamstraat. Het gebouw behoorde toe aan de Benedictijner monniken

der abdij van Eename en werd voor het eerst verhuurd in 1488 (61). In 1580 moet deze woning reeds toebehoord hebben aan Olivier de Vlaeminck, daar hij ze in dat jaar verkoopt aan Nicolaas en Jozijne de Schuutere. Joos Vijdt is trouwens nooit de eigenaar geweest van dit huis, dit berust opnieuw op een verwarring.

Vijdt bezat een huis "Bij St.-Baafs" (in de huidige Limburgstraat), dat hij op 13 januari 1423 verkocht aan Zeger Baert (62), die het vijf dagen later afstond aan de abdij van Eename voor 200 pond groote (63). Door financiële moeilijkheden verkochten deze broeders het gebouw aan Laurens de Maech op 2 mei 1455.

Wat verder het zicht op Gent betreft moet men sceptisch blijven. Men heeft reeds tal van keren getracht zichten of interieurs op schilderijen van Jan van Eyck te identificeren, maar eigenlijk telkens zonder een bevredigend resultaat. Jan van Eyck bouwde zijn landschappen op met verschillende afbeeldingen van bestaande gebouwen — o.a. de Gentse St.-Niklaaskerk en de dom van Utrecht op het middenpaneel van het Lam Gods — doch hij gaat geen reële zichten weergeven op zijn schilderijen. Een duidelijk voorbeeld daarvan op dit stadszicht is het huis totaal links, dat grote verwantschappen vertoont met de Grote Ameede in de Koestraat (nota 58).

Wij moeten hier volledig teruggrijpen naar de bekende gegevens, nl. dat de luiken van het onafgewerkte veelluik zich in 1430 in het bezit bevonden van Vijdt en dat deze bestemd waren voor de kapel in de St.-Baafskathedraal. We weten dat Joost Vijdt een huis bewoonde in de Gouvernmentstraat, dat uitgaf in de Lange Kruisstraat. Claeys Vijdt had dit grote gebouw gekocht van Simon Utenhove in 1410. Wij weten niet of Joos en Isabella het huis toen reeds bewoonden of nog steeds het huis huurden van de abdij Ter Duinen (64). In 1413 kocht Vijdt de helft van dit huis af van zijn neefje Joost Triest. Hij bleef in deze woning gehuisvest tot aan zijn dood in 1439 (nota 51).

Joos Vijdt was ook de eigenaar van het huis genaamd "De Aextre" (De ekster) dat paalde aan zijn woonhuis. Ik heb een licht vermoeden dat de panelen van het Lam Gods tussen 1426 en 1432 bewaard werden in dit gebouw en dat ze eveneens in dit huis door Jan voltooid werden. Jan van Eyck kocht op 17 juli 1432 een huis te Brugge. Merkwaardig is dat hij pas op 16 augustus zijn intrek nam in deze woning. Dat zou er kunnen op wijzen dat hij — nadat hij betaald was voor zijn werk voor Joos Vijdt ca. 6 mei 1432 nog drie maand nodig had alvorens het huis in orde was en het Gentse atelier volledig overgebracht was naar Brugge. Opvallend is dat Joos Vijdt in die periode het huis de Aextre verkocht aan Wulfaert, heer van Coeygem. Nog merkwaardiger is dat men de achterzijde van dit huis in 1488 de naam gaf van schildershuis (nota 51), terwijl het gildehuis van de schilders gelegen was aan het St.-Baafspein.

Deze twee gegevens en het feit dat Joos Vijd de werkzaamheden van nabij heeft willen volgen en de schilder zeer goed kon voldoen aan diens wensen brachten mij in de verleiding om deze woning tot de meest geschikte plaats te vinden voor de doelstellingen en betrachtingen van beide partijen. Indien dit de waarheid zou zijn, is het wel merkwaardig dat Christoffel van Heurne (nota 4), die in 1601 een stuk grond kocht in dezelfde straat, hiervan geen melding maakte. Zo lang wij trouwens geen document vinden die deze stelling bevestigt, mogen we dit niet met zekerheid aanvaarden

De kontakten van Jan van Eyck te Gent

Deze aanhalingen berusten enkel op bedenkingen van critici en zijn zeker niet bewezen. Volledigheidshalve zullen we ze onderzoeken. Dhaenens (nota 35) houdt het voor mogelijk dat "De madonna bij de fontein" (Antwerpen, Koninklijk Museum voor Schone Kunsten) van Jan van Eyck, geschilderd werd voor Simon Borluut de broer van de schenker van het Lam Gods. Dit werkje verkocht de pastoor van de kerk te Dikkelvenne, een heerlijkheid van de familie Borluut, aan Florent van Ertborn. Dit paneeltje voelt vrij archaisch aan voor op het einde van Jans leven geschilderd te zijn. De Madonna die het hoofd van haar zoon aan het hare houdt is ontleend aan de Byzantijnse kunst. Het brokaat opgehouden door twee engelen toont duidelijke verwantschappen met het te Doornik gebeeldhouwde epitaal van Yolande Belle (± 1420) in het godshuis te Ieper. Verder zien we duidelijke overeenkomsten met het Lam Gods : de vlakke kompositie, de blauwe mantel afgezoomd met een gouden band, de weergave van de Maagd voor een brokaat, de fontein, enz. Het uitgesproken gevoel voor realiteit en ruimtelijkheid laten ons toe aan te nemen dat dit paneeltje inderdaad op het einde van Jans leven is geschilderd. Wij moeten hier tevens aanstippen dat zich in de verzameling van Margaretha van Oostenrijk te Mechelen een gelijkaardige voorstelling bevond, nl. "een kleine door bekwame hand gemaakte Madonna, in een tuin met een fontein erin" die haar kind vasthoudt, dat een korale rozenkrans in de hand heeft... en twee engelen die een draperie met gouden figuren achter haar vasthouden". De vraag is gaat het hier om het paneeltje te Antwerpen of om één der talrijke kopieën. De bestaande varianten op dit werk gaan duidelijk terug op hetzelfde prototype. Zou het werkje inderdaad zo'n bekendheid gehad hebben indien het te Dikkelvenne bewaard werd of heeft de familie Borluut dit eerder huisaltaartje pas later afgestaan. Het is wel opvallend dat de inventarissen van de landvoogdes de naam van de auteur ervan niet vermelden, die wel duidelijk op de lijst vermeld wordt. Als laatste vermelden we dat Dhaenens (nota 35) meent dat de kanunnik

Joris van der Paele van de St.-Donaaskerk te Brugge, voorwie Jan een altaar schilderde, een familielid was van de Gentse schilder Pieter van der Pale, die in 1421-22 deken was van het Gentse gild (nota 33). In dit verband stippen we aan dat de goudsmid Pieter van der Pale, die samen met zijn vader François aan de Veldstraat woonde, 225 bladeren goud leverde in 1419 aan Jan Martins en Guillaume van Axpoele voor de muurschilderingen in het Gentse stadhuis met als voorstelling "De graven van Vlaanderen" (nota 32). De familie van der Pale had enig aanzien in de Arteveldestad; zij hadden hun steen aan de Calanderberg, naast het huis van Jacob van Artevelde. Doch in welke mate er een verband kan gelegd worden tussen deze familie en de Bruggeling Joris van der Paele is niet erg duidelijk. Dhaenens vermoedt, door de typische Gentse naam, dat Livina, de dochter van Jan van Eyck, een Gentse peter of meter had (?) (65).

Rudy Van Elslande
Leraar aan het Sted. Sec. Kunstinstituut, Gent

NOTA'S

Voor de nota's van 1 t.e.m. 49 verwijs ik naar het eerste gedeelte van het artikel "De van Eycks te Gent" (Gh. T. 1983 - nr. 3)

50. *van Elslande Rudy*, De van Eycks te Gent in Ghendtsche Tydinghen, Gent 1983, blz. 151.
51. Gent, Stadsarchief, *F. Vanden Beemden*, vol. 8, blz. 123-127.
52. *F. De Potter*, Gent van den oudsten tijd tot heden. Geschiedkundige beschrijving der stad, dl. IV, blz. 419-420.
53. *Bouwen door de eeuwen heen in Vlaanderen*, Stad Gent, dl. 4na., Gent, 1976, blz. 212 afb. 103. De vermelding dat hier de kleine Ameede gestaan heeft is foutief, zie : nota's 51 & 52.
54. Dit paneel wordt thans beschouwd als het authentieke werk van Jan van Eyck, welke in de St.-Maartenskerk te Ieper gezien werd door Lukas de Heere en Marcus van Vaernewijck, die vermeldt dat Jan enkel het middenpaneel geschilderd had en dat een andere hand de zijluiken voltooidde. Het moet enige tijd geduurd hebben alvorens het authentieke paneel afgewerkt was; er bestaan 2 getekende kopieën van dit nog niet voltooidde altaar. De geringe kwaliteit van het werk te Warwick Castle schreef men toe aan de voltooiër. De schenker draagt duidelijk op dit schilderij een staf van een cantor en niet van een abt. Op deze staf zien we duidelijk de beelden afgebeeld van St.-Pieter. In 1629 liet cantor Pieter Wyts een kopie maken naar het altaar van Ieper. Veel wijst erop dat we hier te maken hebben met deze kopie.
55. Van dit portret worden er gelijkaardige afbeeldingen bewaard in het Louvre, in de koninklijke bibliotheek te Brussel, miniaturen van het handschrift III 878c, blz. 33 en in de bibliotheek te München in de Codex Iconographicus Flandriae. De veronderstelling van W. H. James Weale die de tekening van Isabella in het

Recueil d'Arras in verband brengt met één van de twee portretten kan gemakkelijk verworpen worden, daar de prinses afgebeeld is op een hogere leeftijd. Isabella is op het Gents portret zeer rijkelijk weergegeven. Door de ouderdom van de geportretteerde en het feit dat dit werk moet gemaakt zijn voor een belangrijke aangelegenheid kunnen we deze kopie in verband brengen met één der portretten, die Jan van Eyck schilderde te Aviz. Dat het portret geschilderd is als aandenken van de huwelijksplechtigheid kan ik moeilijk aanvaarden, daar de prinses voor deze gelegenheid een andere kledij droeg. Sommige auteurs vereenzelvigen één van deze schilderijen van Jan van Eyck met "la belle Portugaloise", "fait de la main de Johannes sans heulle et sur toille" uit de verzameling van Margaretha van Oostenrijk.

56. Vgl. *R. van Eyslande*, De geboorte van Christus in het Groot-Vleeshuis in : Ghendtsche Tydinghen, 11de jg., Gent, 1982, blz. 102, 106 nota 22. Bijna alle portretten van Filips de Goede worden gekenmerkt door de geliefkoosde kleur van zijn kledij, nl. een volledig zwart pak. Op de afbeelding in het Gents museum draagt de hertog een rood met gouddraad geweven pak. In het getijdenboek van Girart de Rousillon (Wenen, Nationale Bibliotheek, Ms. 2549) draagt de hertog op het huwelijksminiatur hetzelfde kostuum, doch op de verluchting is de hertog zonder een hoofddekseel afgebeeld. Het was verstaanbaar dat Filips de Goede zich voor deze gelegenheid door zijn hofschilder liet portretteren, waarvan hij meent dat zijn gelijke niet te vinden was. Ook bepaalde stijlaffecties verraden dat hier een archetype van Jan van Eyck aan de grondslag ligt : het koloriet, de rust, de neergeslagen denkende blik, de kompositie, de plaatsing van het lichaam t.o.v. het hoofd en de afbeelding van het hoofddekseel (dat herinnert aan Jans portret van Jan de Leeuw).
57. New-York, the Cloisters & London, National Gallery.
58. *A. Heins*, Une vue de Gand peinte par Hubert van Eyck, Etude Iconographique et topographique... Gent, 1907
59. *F. De Potter* (o.c. nota 52), dl. V, blz. 355.
60. *James Weale*, Burlington Magazine, maart 1903, blz. 48 vgl. nota 58.
61. "Kenlic ect. dat Jan Bockaert, als procureur ende ter onderscreven zake vulcomelic gheautoriseert bij eerw. vadere in Gode mijnen heere den prelaat van Eenham... commen es voor scepenen vander kuere jn Ghendt kende ende lijde hoe hij wel ende deugdelic verheurt heeft joncvr. Margrieten van Yseghem wed^e van wijlen Vranckx Beyts, ende her Philips hueren broedre, uuter name van huer, thuus der kercken ende cloester toebehoerende van Eenham, staende binnen der stede van Ghend inden Quaetdam, den termijn van vijf pachten van neghen jaeren, deen achter dandre volghende... Deze voorwaerde ende hueringhe was ghe-daen omme de somme van XXXponden grooten. Actum XXVII^{en} jn Lauwe LXXXVIII" Gent, Stadsarchief, Jaarregister 1488-1489, f° 71.
62. "Kenlic zij ect. dat Joes Vijd commen es ect. kende ende lijde hem vermoedt, betaelt ende al vernoch van gheel der resten, die hem meester Zegher Baert sculdich ende tachter was uut causen vanden coepe van sinen huus ende stede... staende voor s. Jans kerke jn Ghend, daer de selve meester Zegher al nu in woent. Ende Joes forseit ende jonfr. Lisbette Borluuts, siin wettelic wijf, waren wettelic onthuust.. Actum XVII die januari anno XXIII". Gent, Stadsarchief, Jaarregister 1423-4, f° 43v.
63. "Kenlic zij ect. dat mester Zegher Baert commen es. ect. kende... dat hij heeft vercocht wel ende redelic eerwaerdeghen vader jn Gode minen heere den abt ende prelaat van Eenam, ende ter kerken bouf vors., siin huus ende stede.. staen-

- de voer s. Jans kerke, daer meester Zegher al nu jn woent... de vors. stede jnt gheheele hem toebehorende... Desen coep es ghedaen omme de somme van twee hondert ponden groten, vlaemschen munten. Actum XVIII, die januari anno XXIII" *ibidem* nota 62.
64. "Wij, Jan, bii der graciën van Gode abdt vanden Dunen, kennen ende liën dat wij hebben ghegheven in hueringhe ende in sekeren voerwaerden onsen ghemin- den Josse Viit, ons huus ende stede staende te Ghend an sent Jans kerchof... eenen termijn van tien jaren lanc durende... omme ellef pont viiftien sceele paris- siaers" Gent, Stadsarch. Jaarreg. 1397-8, 26.
65. Vgl. *V. Eijkelberg*, Van Eyck, documenten II; Maaseik, geboorteplaats der Van Eycks ?, Antwerpen, 1981, blz. 14.

INVENTAIRE ARCHÉOLOGIQUE – FICHE NR. 262

Op 26 oktober 1902 stelde Paul Bergmans in de Franse taal, in de ru- briek "Burgerlijke Bouwwerken" – St.-Pietersnieuwstraat nr. 99 – XVIe eeuw – de volgende fiche op

HET KASTEELTJE VAN EMMAÛS

Op de helling van de Blandinusberg die afdaalt naar de Schelde, bevindt zich halverwege, in de tuin van het huis nr. 99 van de St.-Pietersnieuw- straat, een mooi XVIe eeuws huis, 't *Casteelken van Emmaüs* dat Die- ricx en Van Lokeren 't *Hof van Waesberghe* noemen. Het komt voor op het groot panoramisch zicht van 1534 en was opvolgentlijk eigen- dom van de families Van den Houcke (1545), de Stoppelaere (1578- 1592), Van Waesberghe (1702-1816), de Keyser (1816-1855) en Donny.

Dit huis dat, gezien zijn beperkte afmetingen (iets meer dan 6 m. breed op 10 m. hoog), men juister een paviljoen van plaisance zou kunnen noemen, heeft zijn oorspronkelijke voornaamheid bewaard. De westzij- de, bekroond door een trapgevel, heeft op de verdieping een venster met stenen spijlen die nu gedicht is en onder hetwelk een steen is inge- voegd die, in reliëf gebeeldhouwd, het familiewapen van Van Waesber- ghe vertoont : *van zilver bezaaid met kleine rechthoekjes van sabel met leeuw van zelfde*.

De tijd heeft de steen uitgesleten en enkel de leeuw is nog zichtbaar. Deze gevel wordt geflankeerd door een rond torentje, waarvan de top nu afgeknot is, dat dienst doet als trap. Wij geloven dat het vroeger uit- stak boven de gevel.

Onder een portiek dat ondersteund wordt door twee gebroken bogen